

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

24. Dabunt signa magna & prodigia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Rom. 11. sicut Synagoga, cuius diminutio diuitiis gentium, & amissio re-
 Matt. 16. conciliatio mundi erat, sed perpetuæ stabilitatis est, contra
 Ioan. 14. quam porta inferi non preualebunt, quam Spiritus S. docet om-
 Matth. 28. nem veritatem in æternum, & cum qua Christus est omnibus
 diebus vsque ad consummationem sæculi. Visibilis, inquam,
 Ecclesia quoad suos Pastores ac Præpositos, maximè quoad
 summum eius Pastorem talis est. Nam de Ecclesia super
 summum Pastorem adificanda Christus loquebatur dicens,
 Porta inferi non preualebunt aduersus eam. Apostolis suis &
 baptizaturis ac prædicaturis Euangelium, Christus promisit
 Spiritum veritatis in æternum, suamque præsentiam vsque ad
 consummationem sæculi. Non sunt igitur nouæ expectande
 reliquiæ pereunte visibili Christi Ecclesia, sed est in ea firmi-
 ter permanendum, qui saluus esse vult. Neque enim ad Chri-
 stum pertinere potest, qui in Christi corpore non est.

24. Dabunt signa magna & prodigia.

Miracula
 Catholica
 Ecclesia
 defendun-
 tur.

Q Via hinc seductorum prodigia taxantur, existimauit
 Calvinus ad suum institutum hoc imprimis facere, ut
 propter falsa seductorum signa, Ecclesiæ Catholicæ vera mi-
 racula traduceret, idque eo magis quod se suosque sectarios
 tam falsis prodigiis quam veris miraculis carere terneret. Sed
 ipsius disputatio talis est, ut ipsa semetipsam perspicue eue-
 rat. Sic enim scribit. *Quum antichristos & mendaces Prophe-
 tas Dominus miraculis armatos fore pronuntiet, non est cur tan-
 toperè superbiant Papista hoc obreuiu, vel ipsorum iactantia
 territemur. Miraculis suas superstitiones confirmant: nempe
 quibus prædixit filius Dei labefactandam esse multorum fidem.
 Quare tantum apud prudentes momentum habere non debent,
 ut per se sufficiant ad probandum hoc vel illud doctrinae genus.
 Hæc quidem ille. Sed quum hætenus nihil nisi nugari se aut
 blasphemare potius animaduerteret, quum contra vera mi-
 racula tam Christi quam Christianorum omnium hæc dis-
 putatio faciat, quibus Christus dixit *Maiores horum facietis*,
 & iterum, *Signa autem eos qui crediderunt hæc sequentur,*
agris manus imponent, & bene habebunt, serpentes tollem, &c.
 idque in testimonium & approbationem veritatis, de quo
 dixerat, *Spiritus testimonium perhibebit de me, quum, in-
 quam, hæc expeditam contra se obiectionem præuideret,*
 eam conatur soluere. *Si excipiant (inquit) hoc modo eueri-
 ac in nihilum redigi miracula, quibus tam legis quam Euan-**

Ioan. 15.
 Marc. 14.

Ioan. 15.
 Calvinus
 suos lecto-
 res iudifi-
 cat.

gely sancita fuit authoritas, respondeo certam Spiritus no-
tam illi insculptam fuisse, qua dubitationem & errandi me-
tum fidelibus eximeret. Neque enim quoties ad suos confirman-
dos virtutem suam exeruit Deus, ita confuse operatus est, quin
vera extaret nullique fallacia obnoxia distinctio. Hæc quidem
ille, sed quæ sit hæc Spiritus nota, & quæ distinctio, dolosus
hæreticus nihil dicit, sed generalem calumniam suam excu-
satione generali probabilem facere contendit, quod eorum
est, qui fallere lectores suos volunt, non docere. Hæc igitur
adhuc responsio ac satisfactio nulla est. Pergit igitur ma-
gisque lectorem ludificat. Adde quod doctrinam sic obsignant
miracula, ut illa quoque vicissim praluceat, & discutiat om-
nes nebulas quibus simplices mentes obfuscat Satan. Dent-
que si ab imposturis cauere placet, sit apud nos indiuidua si-
gnorum & doctrina coniunctio. Hæc ille. Sed non aduertit
impostor, aut certè id simplicem lectorem aduertere non
posse præsumit, tum de ipsa doctrina, quam umcunque luctu-
lenta & pura, dubitari posse non secus quàm de miraculo;
tum miracula ad doctrinæ confirmationem, & ad eius san-
ciendam authoritatem, sicut ipse sibi Calvinus obiecit, ad-
ferri solere. Christi doctrina maximè haud dubiè præluxit,
& cum miraculis quæ fecit coniuncta erat; tamen doctri-
nam ipsam suam miraculis confirmari voluit. Si mihi (in-
quit) non creditis, operibus credite. Non ergo sufficit præ-
lucere doctrinam nouam & inauditam, & ex sese incredibili-
lem, nisi miraculis confirmetur Calvinus igitur impotens &
insulsus hæreticus, Catholicorum miracula impotenter con-
uellit, vera miracula à falsis distinguere insulsus non po-
test. Quorò melius in schola Catholica didicimus sedu-
ctorum signa & prodigia à veris miraculis distinguere, vel à
personis seductorum, quia non legitimè vocari sese inge-
runt, vel à sine quem obtendunt, ut post se discipulos abdu-
cant, vel ab ipsis in se miraculis aut fallacibus & meris præsti-
giis, quæ nisi deceptionem oculorum habent, aut si veris, vel
huiusmodi quæ ex causis naturalibus poterant prouenire,
tamen occultis, ut docet Augustinus de Trinitate lib. 3.
cap. 8. vel profus inutilibus, & ad ostentationem factis, non be-
neficis, qualia omnia sunt veri nominis miracula. Cùm talia
faciunt magi qualia nonnunquam faciunt sancti (ait S. Aug.)
diuerso sine & diuerso iure fiunt. Et paulò post. Aliter magi fa-
ciunt miracula, aliter boni Christiani, aliter mali Christiani. Ma-
gi per priuatos contractus, boni Christiani per publicam iustitiam,

Ioan. 8.
& 14.

lib. 83.
99 9.79.

mali per signa publica iustitia. Denique alibi scribit, piorum De Ciuit. miracula vel maiora, certiora, clariora esse vel ratione finis, quo Dei lib. discernuntur, incomparabiliter excellere. Sunt igitur falsa pro- 10, cap. 16. digia à veris miraculis distinguenda vel ex personis facientium, vt quo iure fiant, attendamus; vel à fine ad quem collimant; vel à modo & cursu quem tenent, ex quibus falsum à vero non ita difficulter discernere illi possunt, ad quos ista discernere ac diiudicare proprie pertinet.

28. *Vbicunque fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquila.*

T Ametsi ad literam nihil aliud Christus hinc dicat, quam futurum vt eo veniente ad Iudicium, omnes sancti veluti aquilæ ad cadauer, quod longissimè prospiciunt, velocissimè congregabuntur, vt in hac sententia celestissimam iustorum ad se collectionem doceat, sicuti in præcedenti sententia celestissimum suum aduentum docuit, quomodo exponunt hinc

In com. in hunc locum.

locum Hieron. Hilarius, & Origenes tract. in Matth. tamen satis aptè & accommodatè ad eam iustorum cum Christo vnionem, quæ in huius vitæ militia per fidem & charitatem fit, hic locus applicari potest. Quam applicationem secutus Cal-

Schismatici patrocini.

uinus, pessimum inde corollarium in schismaticorum omnium fauorem ac patrocinium deducit. *Sensus, inquit, est: Quibuscunque artificiis conetur Satã huc & illuc distrahere filios Dei, in ipso tamen Christo sacrum esse vniuersi vinculum, quo deuotios teneri cõueniat. Vnde enim dissipatio, nisi quia multi à Christo diffuunt, in quo solo sita est nostra firmitas? Ergo hic modus præscribitur fouenda sanctæ conuictionis, ne errorum distractiones corpus Ecclesiæ lacerent: nempe si in Christo defixi manemus. Hæc ille. Sensus iste, vt diximus, non displicet, quia pius ac verus est, ametsi non literalis. sed quid inde impostor colligat, sequentia eius verba docebunt. Quod diligenter notandum est. Neque enim vel ad Romanæ Sedis primatû, vel ad alias nugas nos adstringit Christus: sed hoc unico nodo Ecclesiã suam colligat, si ad ipsum unicum Caput omnes undique respiciant: vnde sequitur. Quicumque ei pura fide cohererit, extra schismatici esse periculum. Eant nunc Romanenses, & schismaticos esse clament, qui se à Christo alienari non sentunt, vt laicis fidem suam mancipent. Totus hic inanis verborum strepitus vno penè verbo solidè compescitur. Christo capiti ille solus vnitur, qui Christi corpori, quod est Ecclesiã, vnitur. Nemo Christo pura fide*

Vnitus Ecclesiæ tenenda.

coha-